

کتابخانه
موسسه تخصصی
اسلامی
۱۷۶

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

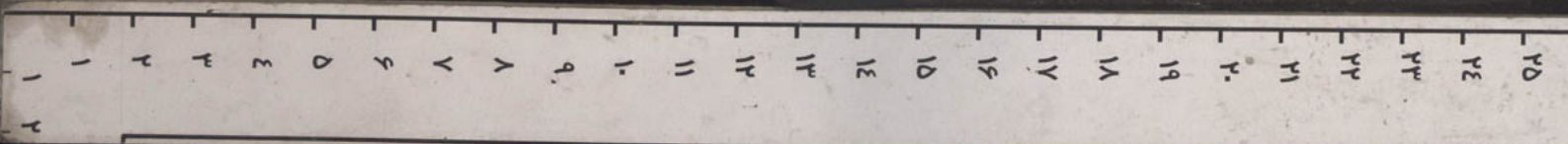
شماره ثبت کتاب

کتاب

مؤلف

مترجم

شماره قفسه

ووزن جواب گفته است که لا از اینجا همان همزاده است و قید صفت است اما تا آخر
و استثناء و اما ناقص است یعنی این حرف است یا تمام است یا ناقص مرتب است
که کسب است یا غیره که در حکم بر سر سکوت که تا بطرف اظهار حکم علیه میگویم و کلام
بجای عینه و در کتب نام برده و در حقیقت است که در کتب مذکور آمده و گفته قطع نظر از قابل
در واقع حال صرف کسب در حقیقت قطع نظر از قابل واقع کسب لا از نام ناید که
که هم قابل کسب ندارد و به سطر گفته از کسب ها در شده که قابل از نوع در حق نیست مثل تصویر
یا بوجه سطر گفته است مثل الساعه از نوع غیر بر وزن و در جواب هم مذکور است
قطع نظر از قابل علم بواجب نیست غیر است از غیر سبب حرکت است از غیر قابل
احتمال مدق و کسب دارند و است که قابل مدق کسب است به مثل از غیر سبب
و غیر آن و کسب هم جز سبب اند فایده حرکت تمام است بر مثل از مدق کسب قطع نظر از
بالسکوت است یا از غیر سبب کسب است که در حکم اظهار حکم میگویم و کلام علیه
میگویم تمام است و در کتب ناقص بر وزن و سبب است عقیده و غیر عقیده و کسب عقیده است
جز در آن و در قید اول باشد غیر محض اول یا نحو ایضا فحون غلام زید و خواه بود مش
ناقص و خواه بجز آنها مثل ضایب و الهام که در الدار قید ضایب و غیره است و کلام
کسب عقیده در دو قسم و ضایب و الهام که در الدار قید ضایب و غیره است که کسب
اول است مثل الدار جزع و الا فخر و لیزا که قصد در جزع و غیره است
دلا بر غیره و در آن لفظ قد است معلوم است که م دی چهار است و هو ان مستقل
نفع الدلالة بهیئت علی اصل از صفت کلمه و بدو نامها و الا فاد
چون فاعل شد استیم لفظ موضوع مفرد در کتب شرح کرده است که کسب لفظ مفرد است

و عدم کسب

نقد بر اطلاق است که در لغت مذکور
نقد بر است و نقد بر است
نقد بر است

و مقدم است گفتیم مفرد یا که مقدم است بر کسب بالطبع مفرد است بر کسب کلام
و اداه از برای کسب مفرد است بهیئت یا مثل است که مستقل است یا دلا که
بهیئت بر احد است نه سه تا که دلا که میگوید کلام است و اگر چه باشد هم
اکثره صلا و لا که با دلا که یک کسب بهیئت است مثل لفظ زمان و غیره و قابل و قابل
مستقل است در دلا که مجزوا است و ما در بهیئت آن صورت که قابل است
کلام را بهیئت حرکات کلمات و هدم بجز حروف و غیره و یا بجز غیر از غیره
بهیئت در لغت کلام و بهیئت آن که در کمال لفظ زمان و قابل و قابل در روز که
اگر چه صلا و دلا که میگوید هم است نه سه تا آن دلا که بهیئت است
دلا که کسب بر زمان و لفظ دیگر الفاظ که بر وزن آنها اند لا که میگوید
بودن این بهیئت در ماده موضوع متصرفتها و قید موضوع کسب است
بر روز و بهیئت کسب بهیئت نظر در است یک دلا که میگوید هم است
بهیئت کسب موضوع نیست و قید متصرفتها که در کلام با جوامع بر روز و دلا
که پیشین با و پیشین سند پس مثل حج و غیره که بهیئت است مثل بهیئت
و ماده موضوع است یک متصرفتها است بنا بر دلا که بهیئت بر زمان که میگوید
عدم استقلال حرف در دلا که بجز بعضی گفته اند است که چون معز او لفظ
مثل که کسب و لفظ وقت است این بجز فیه خاص است مثل استی انون مدول معان پس
مفرد مثل است و بجز دیگر گفته اند که کسب و حروف و حروف استقلال حرف
در دلا که است که وضع شرط کرده است در دلا که حرف معز که معان پس
بجز است معان است بجز لفظ وقت که بجز موضوع است از برای اطلاق لفظ کسب وضع

